

dets Optagelse følgende Termin“. Jeg er bange for, at en Sparekasse her kan blive noget vanskeligt stillet. Thi hvis den for at imødegaa — jeg tager et Eksempel — December Termin stifter et Laan i November Maaned, skal dette efter Ordlyden her være indfriet senest i Marts Maaned, og naar nu Sparekassens Aktiver er udlaante paa $\frac{1}{2}$ Aars Opsigelse, kan den, forekommer det mig, komme i en overordentlig vanskelig Situation, idet den skal skaffe Pengene inden 3 Maaneder, medens der gaar $\frac{1}{2}$ Aar, inden den selv kan faa sine Midler ind — hvis den skal gribe til dette Middel. Jeg tror derfor, at man bør overveje, om ikke Bestemmelsen i alt Fald bør udvides saaledes, at det bliver muligt for Sparekasserne i saa Tilfælde gennem Opsigelse at inddrive de Midler, der er nødvendige for dem.

Til sidst har jeg Lyst til at spørge, hvorfor Sparekassenspektørens Løn i § 20 er sat til 10 000 Kr., medens den for de tilsvarende Embedsmænd i de to efterfølgende Lovforslag er sat til 18 000 Kr. Jeg skal ikke udtale mig om Størrelsen af disse Lønninger, hverken den ene eller den anden, men det forekommer mig dog, at hvis man dividerede 3 ind i Summen af de foreslaaede 3 Lønsatser, vilde man komme Retfærdigheden nærmere end ved at foreslaa dem saa forskellige som her.

Med disse Smaaændringer, som jeg ønsker drøftet i Udvalget, skal jeg i Henhold til de Udtalelser, jeg begyndte med, anbefale Lovforslaget paa det allerbedste til hurtigt og velvillig Fremme her i Tinget.

Handelsministeren (Hage): Det ærede Medlem, der talte sidst (Poul Christensen), fremsatte nogle Betæneligheder med Hensyn til det, som er et Grundtræk i Forslaget, nemlig at drage en skarpere Skillelinie mellem Sparekassevirksomhed og Bankvirksomhed, end Tilfældet er i den hidtil bestaaende Lovgivning. Dette er ikke noget, som er opfundet særlig i dette Lovforslag; den Tanke har gaaet gennem alle de Forslag om Ordningen af Sparekasservæsenet, som nu i en Række Aar har været fremsatte for Rigsdagen. Den oprindelige her i Landet bestaaende Tilstand, hvorefter Sparekassevirksomhed og Bankvirksomhed ganske er løbet over i hinanden, har man efterhaanden erkendt er mindre heldig, fordi Sparekassernes Virksomhed efter deres Karakter først og fremmest maa gaa ud paa Sikkerheden, medens derimod Bankernes Virksomhed efter de Opgaver, der er stilledem, ingenlunde altid kan sætte dette Moment i Spidsen. Derfor fastslaas det,

og dette er ikke — jeg gentager det — noget nyt her i Lovforslaget, at Bank- og Sparekassevirksomhed ikke bør forenes. Naar, som det ærede Medlem fremhævede, Sparekasserne derved bliver ude af Stand til at paatage sig forskellige Hverv, som de hidtil har udført, er dette simpelthen i Overensstemmelse med det, som nu gennem en Række Aar har været vedtaget her paa Rigsdagen, senest ogsaa i Overensstemmelse med det Lovforslag, som i Efteraaret 1915 blev fremsat her i Landstinget, saaledes som det var blevet vedtaget i det andet Ting. Naar det her i Lovforslaget siges, at Sparekasserne ikke maa drive Bankvirksomhed, er dette det samme, som fandtes udtalt i det ældre Lovforslags § 3: „Forening af Sparekassevirksomhed og Bankvirksomhed maa ikke finde Sted (jfr. dog § 17)“. Denne § 17 henviser til de Banker, som allerede er bestaaende, og som forener de to Virksomheder. Ligeledes hedder det i det ældre Lovforslag, at Sparekasserne er berettigede til under deres Virksomhedsomraade at optage Udlejning af Bokser til Opbevaring af Værdier. En tilsvarende Bestemmelse findes i det nuværende Forslag. At Sparekasserne efter deres Væsen ikke bør have anden Virksomhed end den, der er omtalt i § 1 som Sparekassernes Formaal, præciseres derved, at det har været nødvendigt udtrykkelig at udtale, at forenelig med Sparekassevirksomhed er Forvaltnings- eller Forsørgelsesvirksomhed. En saadan Virksomhed drives allerede nu af forskellige Sparekasser, og i det ældre Forslag fandtes den Bestemmelse, at de Sparekasser, som allerede har optaget denne Virksomhed, ogsaa skal være berettigede til at fortsætte dermed indenfor de hidtidige Rammer. Forslaget, som det nu foreligger, udvider Sparekassernes Adgang, saaledes at enhver Sparekasse er berettiget til, hvis den vil, at optage Forvaltnings- og Forsørgelsesvirksomhed ved Siden af sin egentlige Sparekassevirksomhed. Det nuværende Forslag er saaledes snarest noget faclere i Henseende til de Baand, der paalægges Sparekasserne, end den tidligere Affattelse var.

Naar det ærede Medlem spurgte: Er det forbudt en Sparekasse at modtage en fremmed Banknote, som en Mand kommer op og vil indbetale paa sin Konto? vil jeg dertil svare: Nej, selvfølgelig er dette ikke forbudt en Sparekasse; det er ikke at handle med fremmed Mønt eller fremmede Penge, at man modtager en udenlandsk Seddel, faar den vekslet og godskriver Manden Beløbet i Kronemønt. Saaledes er der ogsaa meget